

HET INWIJDINGSMYSTERIE DOOR MEER LEVENS

Het is begrijpelijk dat haast geen enkel wezen binnen het korte bestek van een menselijk leven tot een volledig begrip van de oneindigheid kan komen. Er is een proces van langzame groei - de geestelijke evolutie - dat vaak over zeer vele levens is uitgespreid en daarbij vele verschillende sferen omvat, ten slotte de mens of de geest zover brengt, dat hij in kan gaan in de grote werkelijkheid. Wij dienen dus de grote werkelijkheid eerst te omschrijven, aangezien zij het doel is van alle bestrevingen, waarover ik u spreek. Onder de grote werkelijkheid wordt verstaan: de Goddelijke schepping gezien uit een Goddelijk standpunt, volmaakt, tijdloos en volledig in evenwicht.

De werkelijkheid van mens en geest is een vertekende werkelijkheid of wel de werkelijkheid overdekt door een sluier van waan. De waan komt voort uit het aanleggen van eigen maatstaven aan iets, dat groter is dan dit "ik" en door het "ik" niet kan worden overzien. Nu zal in elk leven een zeker aspect van het Goddelijke worden geopenbaard. Is dit slechts een natuurlijke groei, dan spreken we zonder meer van bewustwording. Maar in enkele gevallen wordt het mogelijk dank zij een sleutelbegrip, dat men krijgt, leest, dat geopenbaard wordt ofwel door eigen denken verworven, a.h.w. enkele treden over te slaan. Men wordt door deze sleutel (d.i. het passend stukje, dat het geheel van het leven en de ervaringen daarvan tot een sluitend geheel maakt), in staat gesteld op eenvoudige wijze op het pad voort te gaan. In het eerste leven dat de ziel doormaakt is er nog geen sprake van inwijding. Eerst wanneer het dierlijk punt in de bewustwordingsreeks is overschreden, kan terecht over een inwijding worden gesproken, omdat dan van een persoonlijk denken én ervaren plus zelfkritiek sprake kan zijn. Wanneer ik dus begin te spreken over de eerste fase van de inwijding, dan heb ik het hier over het primitief menselijk leven.

De primitieve mens wordt gesteld te midden van een wereld, waar in voor hem onbekende krachten en machten voortdurend werkzaam zijn. Hij komt hierdoor tot een animistische beschouwing en gaat denken over Goden en demonen. De sleutel (dat is de inwijding van dit leven) is gelegen in het besef van eenheid. Niet van vele verschillende en met elkaar strijdige krachten, doch van een geheel. Heeft men dit begrip van één geheel gevonden, dan zal aan de hand hiervan geestelijk het volgende gebeuren: De geest, zich bevrijdende, leeft langere tijd in een soort Zomerlandsfeer; althans in een reeks van omstandigheden, die te vergelijken zijn met het stoffelijk leven, waarbij echter vele nadelen van het stoffelijk bestaan zijn uitgeschakeld. Gedurende deze periode wordt de eenheid voor het "ik" steeds meer een concreet en leert het "ik" zich te wenden tot de ene God.

Als dit eenmaal is begrepen, volgt hieruit in een tweede geestelijke fase het begrip van de Goddelijke wil. Verder komt men zelden of nooit voor een incarnatie. Een enkeling brengt het nog een trap verder. Hij komt - naast het begrip van Goddelijke eenheid en Goddelijke wil - tot het concept van de God, Die in het "ik" werkzaam is. Een volledig begrip hiervan zou zo'n mens bij een terugkeer op aarde onmiddellijk tot een grote ingewijde maken. Meestal echter wordt deze fase overgeslagen. De mens, die dan wordt geboren en de drager wordt van deze geest, heeft dus a priori een zekere vertrouwdheid met natuurlijke verschijnselen en een zeker respect voor een Goddelijke en geestelijke kracht en leert nu uit eigen oordeel en eigen denken de schepping te onderscheiden in goed en kwaad, licht en duister. Voor die tijd was het onderscheid enkel in aanvaardbaar en niet-aanvaardbaar, of aangenaam en onaangenaam. Het resultaat is dat hij nu voor zichzelf een bepaalde levensleer gaat opstellen. Bij een normale bewustwording en groei komt de mens tot een zekere zedelijke opvatting, welke echter wordt aangepast aan eigen begeren. Het totaal van het moreel is dus aangepast aan het totaal van het begeren.

Zou men echter in een dergelijk leven onmiddellijk ook de volgende sleutel verwerven, dan zien we dat in dit leven de "wet van meerderheid", ook wel genoemd die van gelijkblijvende

velden wordt ervaren. Het "ik" is onbelangrijk t.o.v. het geheel waarbinnen het "ik" bestaat. De mens wordt zich hiervan bewust en hij leert de formules hanteren, waardoor dit "ik" als werkzame factor in het geheel kan worden ingeschakeld. Die formule wilt u misschien weten; ze is heel eenvoudig.

Persoonlijk belang maal wilskracht maal weten gedeeld door gemeenschappelijk drijven daad of resultaat.

Het kennen van deze formule is een sleutel, waardoor het mogelijk wordt eigen bestrevingen en eigen inzichten dank zij de massa te verwerken. Want door bij het eigen streven rekening te houden met de wereld, waarin men leeft, kan men op een redelijke verwerkelijking van het door het "ik" gewenste aansturen. Het begrip licht en duister bezorgt ons hierbij een zekere eenzijdigheid. Het zou beter zijn, als deze tegenstelling - behalve voor het "ik" zelve - terzijde kon worden gelegd. Maar dat gebeurt niet. Men blijft daaraan vasthouden. In deze eenzijdige ontwikkeling komt dan voor het eerst binnen het mysterieuze leven van de geest de mysterieschool ter sprake. Mensen, die deze trap op aarde bereiken, kunnen - ofschoon meestal eerst in de latere levensjaren - deel gaan uitmaken van de esoterische, of mystieke richtingen en zij zullen, dank zij een innerlijk gevoel, een innerlijk geloof plus zeer vaak resultaten van hun studies, tot een vast omschreven wereldbeeld komen. Is echter de formule gevonden en heeft de mens zijn daden daaraan weten aan te passen, dan vindt geestelijk het volgende plaats; Hij komt tot een steeds nauwer begrip van eenheid met een bepaald aspect van het Goddelijke; hij leert zichzelf hierin verwezenlijken én verwerkelijken; hij ontvlucht al betrekkelijk snel aan de vormensfeer, daar deze hem weinig of niets nieuws heeft te bieden; maar hij erkent het licht nog als het Enig Goddelijke (wat dus nog een eenzijdigheid betekent) en zoekt in dit licht naar leiding, naar hulp. Voor het eerst wordt bewust naar een Meester gezocht en wordt lering ontvangen uit hogere sfeer.

Het bestaan van een dergelijke geest zal zich over het algemeen in een wereld van klanken en kleuren afspelen, waarbij de vorm is verwaasd of reeds teloor gegaan is. Ook hier is weer een mogelijkheid om geestelijk verder te gaan, nl. wanneer men komt tot de afdaling (in figuurlijke betekenis) tot het z.g. duister. Men moet leren het eigen "ik" zowel in de z.g. duistere als in de lichte sferen te bewegen, zonder de inhoud van de persoonlijkheid te verliezen. Slaagt men daarin, dan kan men onmiddellijk de volgende trap betreden. Dit laatste geschiedt echter te zelden om er hier verder een beschouwing aan vast te knopen. Wat wel interessant is: een dergelijke mens keert over het algemeen met een nauw omschreven taak naar de wereld terug.

In de eerste fasen van dit inwijdingsmysterie is er a.h.w. sprake van een haast per ongeluk ontmoeten van Goddelijke waarden. Maar nu heeft men een vast concept. De geest heeft een aantal leringen opgedaan. Zij zal dus bij incarnatie zeer nauwkeurig kiezen wie en wat zij zal zijn. Het voertuig is voor het eerst volledig of bijna volledig aangepast aan de geestelijke behoefte. Het resultaat is dat de mens, die zo op aarde komt, over een grote hoeveelheid bekwaamheden beschikt, die boven de normale uitsteken. Wij kunnen onder deze mensen vinden grote geneesheren en chirurgen, die haast instinctief hun diagnose weten te stellen; die genezen op een wijze, die haast bovennatuurlijk lijkt. We vinden er kunstenaars onder, die wonderlijke schoonheid creëren en vaak een vernieuwing van de richting der kunstbeoefening op aarde. Literatoren, scheppende musici. Vaak zijn ze daarnaast ook goed als reproducerend musicus; maar in de eerste plaats zijn zij componist. We vinden onder hen ook de technici met scheppend vermogen. Het zijn dus degenen, die nieuwe principes ontwikkelen, niet degenen die principes, welke reeds bestonden, verder uitwerken of daaraan bepaalde conclusies verbinden.

Gedurende dit leven zal voor hen een groot gedeelte de rede regeren. Om een tegenwicht te vinden voor de al te nuchtere redelijkheid dienen zij te zoeken naar een geestelijke inhoud. Zij zijn vaak - naast hun grote begaafdheid - intens gelovig en zullen over het algemeen zeer snel de esoterische richting van hun geloof inslaan. Zij nemen deel aan geheimscholen van hogere graad, een hogere orde van inwijding en komen vaak binnen deze orden en gemeenschappen tot een soort priesterschap. Als zij geen nieuwe sleutel vinden, kan dit bestaan drie á vier levens doorgaan, dus met alle tussenliggende trappen inbegrepen. Wordt echter de sleutel

gevonden, dan zien we een zeer snelle verdere ontwikkeling. De sleutel is in dit geval de z.g. persoonlijke Godsnaam. Ik zal dit begrip nader omschrijven.

Wij hebben allen een directe relatie met God. Deze relatie kan in het klankdenken, dat de doorsnee-mens nu eenmaal heeft, het best worden omgezet in een reeks van klanken. Zo ontstaat een zuiver persoonlijk woord – een klankenreeks, zo u wilt – welke de directe uitdrukking is van de persoonlijke relatie met God en die zo de grenzen tussen "ik" en Goddelijke Werkelijkheid – zij het ook maar tijdelijk – doorbreekt. Dit woord heeft een zekere scheppende kracht. Het resultaat is dat degenen, die deze sleutel vinden naast de reeds genoemde ontwikkelingen, dikwijls magiërs zijn. Deze magie, zal als witte magie niet zeer op de voorgrond treden, maar zij bezitten een meer dan gewone beheersing van de materie en gelijktijdig een veelal verbluffende voorkennis omtrent verdere ontwikkelingen.

Heeft men deze sleutel gevonden, dan krijgt het leven na de dood – zoals dat heet – een zeer bijzondere inhoud. Er is dan nl. het contact met het Goddelijke, dat onmiddellijk na de overgang wordt omgezet in een beeld. Overgaande van woorden denken tot beelddenken zal de geest haar persoonlijk Godsbeeld vinden en gedurende haar hele verblijf, onverschillig in welke sfeer zij vertoeft, dit beeld van de Godheid in zich dragen. Zij zal daarmee in onmiddellijke wisselwerking staan. Leringen, die door andere hogere entiteiten worden gegeven, zullen steeds met dit Goddelijke in verband worden gebracht en op den duur ontstaat een zeer grote drang naar eenheid, waarbij men zoekt naar een zo nauw mogelijke verbondenheid met alle geest, die men kan bereiken. In deze periode ontstaan de z.g. dubbelzielen, welke dus gezamenlijk hun weg voortzetten. Blijft de ziel alleen of wordt zij met een partner tot een nieuwe eenheid van gelijke of hogere inhoud, dan zal zij nadat zij geruime tijd – en die tijd kan soms enorm lang zijn – worden vertoefd! Men leeft in sferen, eerst van geluid (dus lage trilling), daarna van licht (dus hoge trilling), terugkeren tot de materie. Dit behoeft geenszins in menselijke vorm te geschieden. Maar als de geest als mens terugkeert, dan wordt zij in een meestal perfect voertuig tot een profeet, een vernieuwer. Er is dan geen sprake meer van zuivere wetenschap, ofschoon deze soms geaccepteerd wordt. Het gaat deze wezens erom een zo volledig mogelijke openbaring van de Goddelijke eenheid – of zo men zegt – de Goddelijke liefdekracht op aarde te verwezenlijken. Soms werken zij in het verborgene, soms in de openbaarheid; in enkele gevallen zijn zij de stichters van grote Godsdiensten. In dit leven zullen zij echter nog een oplossing moeten vinden, een nieuwe sleutel. Die sleutel kan worden omschreven als; De uitblussing van het "ik" ten bate van het geheel doet het "ik" herleven in en mét het geheel, sterker, reëler en waarachtiger dan ooit te voren. Nu wordt deze sleutel eigenaardig genoeg in deze fase praktisch door iedereen in dat leven gevonden. Is men eenmaal zover en keert men dan als mens terug, dan kan men er wel van overtuigd zijn dat deze trap van inwijding onmiddellijk wordt doorlopen.

Gaat men echter de andere kant uit, dan kan men optreden als een soort toezichthoudende kracht. Men kan zich dan verbinden met kleinere en niet door leven bewoonde planeten; men kan zich ook bezig houden met de ontwikkeling van bepaalde rassen en soorten. In dat geval wordt men een soort natuurgeest.

Hierin zou de perfecte "ik"-uitdrukking in harmonie met het Goddelijke moeten worden gevonden. Dit gebeurt echter niet altijd, daar de persoonlijkheid vaak eigen ideeën laat prevaleren boven die welke als Goddelijke waarheid wordt aangevoeld. Men houdt zich dan aan het zekere. In een dergelijk geval kan het bestaan in deze vorm worden voortgezet gedurende een langere periode dan de aarde ooit heeft bestaan. Als men echter in deze vorm wederom de samenhang der dingen kan vinden, de dienstbaarheid, dan wordt het leven, waarover men toezicht heeft, symbiotisch. Het voegt zich dus samen met andere levensvormen en leeft daarmee in perfecte harmonie en in een perfecte onderlinge afhankelijkheid. Geschiedt dit dan is er evenzeer sprake van de erkenning, dat het "ik" niet kan worden opgelost of uitgeblust aangezien het slechts in dienstbaarheid aan het geheel zijn werkelijke betekenis kan bereiken. Daarom wordt ook hier de volgende trap van inwijding betreden.

En nu wordt het voor mij moeilijk om u die volgende trappen van dit inwijdingsmysterie verder te vertellen. Ik zou daarbij haast ongelooflijke dingen naar voren moeten brengen. Maar

misschien is het voor u voldoende, als ik u zeg dat de daaropvolgende trappen zijn: planeetgeest voor bewoonde planeten; lichtkracht, wonend in de sterren of werkend uit de sterren. Wordt hier de cyclus wederom voleind met het begrip van een volmaakt harmonische gebondenheid (dus niet alleen van een opoffering maar van een binding, een permanente en vrijwillige binding), dan volgt hieruit de directe eenwording met het Goddelijk Scheppingsvermogen en bereikt men wat wij dan wel de hoogste sfeer noemen. Er zijn er misschien wel meer, maar die kunnen wij niet kennen.

Daar heeft u dan kort geschetst de inwijdingsgang door verscheidene levens. Natuurlijk ben ik daarmee alleen nog maar op een enkel aspect van mijn onderwerp ingegaan. Want stel u nu eens voor dat u bewust leeft op een wereld. Zoals u nu doet. Meer of minder bewust leeft u allen op deze wereld. Er is dan in deze wereld een eenheid te bereiken met de z.g. ingewijde. Dat wil zeggen met degene, die op dit ogenblik als werkelijk wetende de vertegenwoordiger is van het hoogste Goddelijk weten en de hoogste graad van Goddelijke eenheid, welke voor deze wereld kan bestaan. Elke inwijding, die u dan ondergaat, kan gaan in de richting van een persoonlijke ontwikkeling - zoals door mij is gesteld - maar zij kan ook gaan naar een oplossing van het "ik" in dit grote vermogen. Daarbij wordt dan de totale, tot nog toe gevolgde reeks van ontwikkelingen en inwijdingen afgesloten en daarvoor treedt in de plaats het volledig weten van de hoogste geest, waarmee men in contact komt en een met deze geest gelijktijdig verder geestelijk evolueren. Er zijn dus nogal wat aspecten te bespreken.

Voor een normaal mens dus, zoals u hier op aarde leeft, is het echter in de eerste plaats wel belangrijk na te gaan. Hoe ver ben ik? Want soms meen je wel eens: Nu, ja, ik weet esoterisch veel. Ik ben misschien meester in een of andere mystieke orde en ik heb het gebracht tot een zeer hoge graad van magische beheersing, dus ik zal wel wat zijn. Maar hoe kom ik zo ver?

Kijk eens aan, vrienden, wanneer u hier op deze wereld komt, dan zult u behoren tot zeer vele verschillende trappen uit deze inwijding, deze groei tot het Goddelijke. Maar u heeft één ding gemeen: alle mensen hebben een gelijksoortig denkvermogen, ze hebben een praktisch gelijk instrument, het lichaam. Zij hebben daarbij een wereld, die een omgeving, een dwingende omgeving of maatschappij vormt, zodat voor bewusten en onbewusten gelijkelijk hetzelfde milieu bestaat. En hier treedt één van de meest eigenaardige mogelijkheden op die er bestaan. Door zich te voegen naar anderen en te erkennen dat zij meer-wetend zijn, meer-ingewijd zijn zonder het "ik" daarbij te verloochenen, kan men komen tot een nieuwe wereldbeschouwing, die ettelijke graden verder ligt, dan volgens de oorspronkelijke trap het geval zou zijn. Het wereldbeeld kan dus in een enkel menselijk leven veel verder worden afgerond, dan volgens het eerst gegeven schema mogelijk scheen. Hierbij valt dan wel niet de reeks van verdere geestelijke trappen weg maar wel vaak de noodzaak om te refereren aan de aarde bij elke nieuwe trap van ontwikkeling. Het is voor de mens mogelijk om gedurende een kort mensenleven zoveel ervaringen op te doen en deze op ze juiste wijze te verwerken, dat hij of zij als gevolg daarvan niet één maar meer trappen der inwijding gelijkelijk geestelijk kan doormaken. Het moet zelfs niet uitgesloten worden geacht, dat een mens op deze wijze levende tot een absolute bewustwording kan komen, waarbij dus een stoffelijke terugkeer niet meer noodzakelijk zou zijn, in menselijke vorm zeker niet.

De inwijding zelf vraagt ook nog een kleine uitleg. Wanneer wij nl. spreken over deze inwijdingsidee, dan hebben wij zo het idee, er is een leiding, er is hulp, er zijn leraren en meesters. Maar voordat die er waren, moet er ook al iets zijn geweest. De inwijding moet klaarblijkelijk worden gezien als een deel van het Goddelijk wezen. Zij moet van den beginne af door God zijn vastgesteld en in deze vorm wordt zij voor ons plotseling gemakkelijker voorstelbaar. Laten we ons God voorstellen als een cirkel die wij met door het middelpunt gaande rechte lijnen in verschillende segmenten verdelen. Elke maal, dat wij van het ene segment overgaan naar het andere, is er sprake van een trap van inwijding. Er is dus sprake van een steeds groter wordende ervaring van de werkelijkheid. Indien het Gods bedoeling is dat wij alle dingen kennen, dan mag hier een ketters-boeddhistische uiting worden aangehaald. "Men spreekt u van het pad en de wegen. Doch zij, die niet éénmaal het rad hebben gekend, zij mogen gaan door alle hemel- en hellewerelden, maar zij kunnen nooit de kern bereiken." Het is noodzakelijk voor de mens, dat hij de cyclus der stoffelijke bewustwording volledig heeft doorgemaakt, voordat hij verder kan gaan. Hij moet zijn

segment kennen en daarna elk volgend segment aan zijn ervaring toevoegen. Eerst wie een overzicht heeft over de Goddelijke openbaring en de Goddelijke wil, is in staat daaruit te komen tot het erkennen van de Goddelijke waarheid.

Er zijn hieraan natuurlijk nog veel meer vragen te verbinden. Om u er een paar voor zo dadelijk te opperen. Het is mogelijk om een menselijk leven onbepert te verlengen. Technisch gezien is het een kwestie van verminderde voeding, van andere energietoever en het voorkomen van opeenhoping van afvalstoffen in het lichaam. Geestelijk gezien betekent het door een vergrote onttrekking van vitaliteit aan hogere sferen een deel van de stoffelijke instandhoudingsmiddelen en - bronnen uit te schakelen. Wanneer dit gebeurt, zal degene die op deze wijze langer leeft dan een normaal menselijk leven soms een bewustwording en een inwijding kunnen doormaken, welke parallel loopt of soms zelfs identiek is met de door mij beschreven geestelijke trappen. Hij zou dus tijdens dit verlengde leven niet alleen de normale menselijke bewustwording plus eventueel de geestelijke bewustwording tot een volgende incarnatie doormaken, maar kan twee, drie en soms meer stadia a.h.w. in een mensenleven doorlopen. De wezens, die dat presteren zijn zeldzaam, maar ze worden wel eens de ingewijden van de wereld of de meesters van de wereld genoemd. Over het algemeen trekken zij zich uit de openbaarheid terug en spreken hoofdzakelijk tot hen, die voor hen bijzonder belangrijk zijn. Een interessant punt. Vooral omdat dezen uit hun eigen weten wel een déél van de geheimen kunnen openbaren maar nooit alles. Het is nl. onmogelijk om het totaal van in vele incarnatievormen en vele geestelijke werelden verworven kennis aan één mens over te dragen. Het moet fragment na fragment worden gegeven. Door een schijnbaar onsamenhangende of slechts uit fragmenten bestaande openbaring te geven, kunnen deze wezens dus voor anderen de bewustwording vereenvoudigen. Zij kunnen echter het probleem niet oplossen op een wijze, die persoonlijk denken en streven overbodig maakt.

Een ander aspect. Als ik geestelijk zover ben gekomen dat ik het eenheidsbegrip volledig beheers, kan ik uit die eenheid herbelevend zonder een persoonlijke incarnatie en wel door een volledige vereenzelviging met onverschillig welk bezielde organisme. Bezieling is dus de enige noodzaak. Ik kan mij - mij slechts voedend met de gedachte daaraan - zo zeer verrijken met de ervaringen des levens, dat daardoor een verdere voortgang in de geest mogelijk wordt.

En dan nog een - ik hoop dat niemand mij dat zal verwijten - klein verwijs naar het tijdseigene. In het kerstverhaal kunt u, als u het dezer dagen weer leest, iets vinden dat bijzonder veel lijkt op deze bewustwordingsgang door meer levens. Want het kind Jezus sterft in de geest en wordt geboren vergezeld door lichtende krachten. Onmiddellijk daarop volgt de dood, de beëindiging van de eerste fase. Dan het leven in Bethlehem, vlucht naar Egypte, leven in een totaal andere wereld. Het sterven in Egypte, dat is het afsluiten van deze ontwikkelingsperiode; de terugkeer tot het Heilige Land, nu naar Nazareth, waarbij we in de Evangeliën alleen horen over de twaalfjarige Jezus in de tempel. Handwerksman, leraar, student. De in de Evangeliën niet genoemde tocht naar Indië. Nieuwe ontwikkelingen, nieuwe gezichtspunten, nieuwe bewustwording. Terugkeer en uitwerping uit de Synagoge. Tussenfase of tussensfeer: de doop in de Jordaan. Openbaar leven; weer een nieuw leven dus. Nieuwe erkenning. Kruisdood, uit de kruisdood glorierijke herrijzenis, tussenfase. Aanpassing aan de wereld in nog zichtbare en beperkte vorm om daarna verheerlijkt op te stijgen en onbepert deel te hebben aan het totaal van de wereld. Dat is de gang van de mens Jezus. Je zou dus kunnen zeggen dat het wezen Jezus in zijn bestaan een zestal menselijke levens met hun eigen mogelijkheden tot bewustwording aaneen heeft geleid tot een betrekkelijk kort menselijk leven. Dat is voor de meeste van u niet mogelijk en ook niet noodzakelijk. Toch kan uit dit leven van Jezus als een kerstgebeuren op zichzelf een zekerheid worden geput voor het eigen bestaan. Want de mens, die zover een kan worden binnen zijn eigen bestaan dat hij of zij daaruit krachten put - en dat zijn wij allen - kan binnen een leven tenminste een tweede fase inschakelen.

En dan ten slotte dit: er bestaan zeer vele mysteriescholen en inwijdingsscholen op deze wereld. Sommige ervan werken in het verborgene, andere zijn publiek of semi-openbaar. Deze instellingen geven een aantal regels en vaak ook een reeks van erkenningen. Zij zijn echter

nooit te beschouwen als volledige inwijdingsscholen Zij kunnen u slechts in enkele gevallen doen doordringen tot een soort inner circle, een binnenstekring, waarbij u het weten van geestelijke sferen tijdens het stoffelijke leven kunt ervaren en eventueel ook de macht daarvan. De gewone leerling echter komt alleen tot een nauwkeuriger overzicht van zijn zijn en wezen gedurende een aardse periode. Deze scholen zijn wel delen van het totale inwijdingsproces, maar zij zijn niet het mysterie zelf. Zij zijn slechts een erkenning van onderdelen, waaruit een nauwkeuriger en dus sneller omschrijving van het grote geheel mogelijk is.

Nu, vrienden, ik meen dat dit voldoende omvat om u rijkelijk de gelegenheid te geven tot discussie. ik wil daarom nu reeds eindigen, ofschoon ik misschien mijn belofte om een wat langere inleiding te geven maar ten dele heb gehouden. Ik zou zeggen, bereidt u zich onderling voor op het stellen van alle vragen, die samenhangen met het inwijdingsprobleem en als u het prettig vindt, moogt u ook wel uw eigen problemen van het leven, dus de geestelijke problemen van het leven, daarbij insluiten, mits u ze niet te persoonlijk tot uitdrukking brengt. Het zal ons daardoor ongetwijfeld mogelijk zijn niet alleen de inwijding door meer levens tezamen wat nader te bezien, maar ook misschien om deze ene trap van die inwijding voor sommigen uwer wat gemakkelijker te maken.

DISCUSSIE

Zo, vrienden, dan kunnen we nu weer verdergaan. U bent nu aan het woord. U hebt wel gemerkt dat ik de stof in het eerste gedeelte wat bekort heb met het idee dat u toch al meer dan genoeg had. Maar dat sluit natuurlijk niet uit dat wij met onze vragen niet wat verder op het onderwerp in kunnen gaan, dan ik met mijn inleiding deed. Ik mag dus wel de eerste vraag, de eerste opmerking horen.

❖ *Wil men tot geestelijke bewustwording komen, is dan niet een van de eerste factoren, dat men moet leren zijn gevoel van aardse belangrijkheid te verliezen? Want is dit gevoel van aardse standing en aardse wetenschappelijke superioriteit niet de grootste rem voor de geestelijke bewustwording?*

Wanneer het gevoel van stoffelijke belangrijkheid, wetenschappelijke superioriteit e.d. overdreven wordt, dan is het natuurlijk een rem voor de bewustwording. Maar ik geloof toch dat er gevallen zijn, waarbij we kunnen verdedigen, dat men een zeker gevoel van belangrijkheid, van stand of superioriteit heeft. Er zijn nu eenmaal op deze wereld verschillende trappen van bewustzijn, zoals er ook verschillende trappen van ontwikkeling en beschaving bestaan. En het zou dwaas zijn je weten, je kunnen, je begrip, ja, zelfs je opvoeding en al wat daarbij hoort eenvoudig te vergeten om je gelijk te achten aan een ieder. Iets anders is, dat een dergelijk gevoel van superioriteit nooit in een gevoel van onfeilbaarheid of een gevoel van overmacht mag ontaarden. Een zeker gevoel voor stand, een zeker gevoel voor eigen kennen vind ik nl. belangrijk voor de zelfkennis. Als we ons alleen bezighouden met de negatieve aspecten van onze eigen persoonlijkheid, dan komen we nooit verder, vrienden. Zolang wij alleen maar wijzen op tekortkomingen, die wij bezitten en ons verder de gelijke achten van een ieder, dan zijn we m.i. fout. Wees u rustig bewust, zo zou ik stellen, van het geen ge bezit aan kennis, aan weten, aan inzicht. Maar begrijp zeer wel, dat gij door u te verheffen boven anderen uzelf ook zwaardere verplichtingen t.o.v. die anderen zowel als t.o.v. uzelve oplegt. Mits dit laatste niet wordt vergeten, kan een zeker gevoel van stoffelijke superioriteit zelfs dienstig zijn voor een verdere ontwikkeling en bewustwording. Zij moet echter altijd gebaseerd zijn op een kennis van het "ik". Reeds een oppervlakkig gevoel van meerwaardigheid door aan uzelf uw eigen gebreken te verhullen of de waarde van anderen te ontkennen kan schadelijk zijn. Nooit echter de erkenning van de waarden, die in uzelf schuilen en de opsomming van hetgeen u bezit boven anderen. Is er iemand die daar commentaar op heeft?

❖ *Ja. Maar de eenvoud, die men in zichzelf heeft, als men zichzelf van iets bewust is, is toch belangrijker. Als ik hier het voorbeeld mag aanhalen van Einstein, die zichzelf wel degelijk*

bewust was van zijn kunnen, maar toch op zijn sterfbed zei; "Wat weet ik? Ik weet eigenlijk nog niets." Terwijl hij duizenden anderen in zijn kennis is voorgedaan.

Daar heeft u nu juist een voorbeeld van goede zelfkennis. Want deze zelfde Einstein was, als het op het terrein van zijn kennis en berekeningen aan kwam, niet te benaderen voor iemand, die kritiek had, tenzij die kritiek wel zeer degelijk steek hield. En in vele gevallen beriep hij zich rustig op zijn eigen superioriteit op dit terrein. Ook dat zal u bekend zijn. Hier zien wij dus iemand die op gezonde wijze zich van zijn eigen superioriteit bewust is, zonder deze in onfeilbaarheid, alwetendheid of een gevoel van absolute meerwaardigheid te veranderen. Er was dus een kwestie van erkennen van eigen superioriteit plus zelfkennis, in het voorbeeld dat u stelt. Eenvoud sluit m.i. niet uit een reëel begrip voor je eigen verhouding t.o.v., anderen. Zover dit kennis inhoudt, geestelijk bewustzijn of wat anders acht ik het zelfs noodzakelijk. Degene die zich niet bewust is van zijn eigen begaafdheid, gaven, weten, zal zich nl. door dwazen laten leiden. Het is al heel vaak gebeurd, dat dwazen de wijzen in de afgrond konden leiden, omdat de wijzen zich van hun eigen kunnen, hun eigen macht en verplichtingen niet bewust waren. Ik meen dus dat het voorbeeld dat u hebt aangehaald slechts mijn argument onderstreept. Dat wil niet zeggen dat u noodzakelijkerwijze wetenschap moet bezitten. Dat is weer iets anders. Er zijn vele wegen om tot bewustwording te komen en in het inwijdingsproces kennen we vele verschillende mogelijkheden. Je kunt zowel langs de weg van het gevoel, van de stoffelijke ervaring, als van de geestelijke ervaring verder komen. Geloof en al die dingen kunnen meewerken. Maar je moet je toch wel degelijk bewust zijn van jezelf en van datgene, wat je dan wél bezit. Zo goed als je je bewust moet zijn van je wensen, je eigen mogelijkheden. Dit moeten we a priori stellen als noodzakelijk. Zonder dit is van een werkelijke bewustwording geen sprake maar alleen van een ziel laten leven. Eenvoud kan daar zeer goed mee gepaard gaan. Eenvoud is nl. geen kenmerk van onwetendheid of van mindere stand of iets anders; het is het kenmerk van een begrip van eigen onvolkomenheid met een gelijktijdig begrip van eigen mogelijkheden. Dat is mijn inzien.

❖ *Men zou kunnen zeggen, dat nooit iemand iets aan een ander zou kunnen leren, als men zich niet bewust was dat men iets wist.*

Ja, ik zou er haast toe komen om uw gesprek van zo even voort te zetten. En dan zou ik daarbij op kunnen merken: Degene, die meent in staat te zijn een ander iets te leren, heeft reeds daardoor de mogelijkheid om anderen iets te leren uitgesloten. Want op het ogenblik dat men werkelijk doceert, doet men niets anders dan de ander een spiegel voorhouden, waarin hij mogelijkerwijze de delen van eigen kennis zal terugvinden en ze zo tot een beter geheel kan samenvoegen. Maar een werkelijk nieuw weten aan anderen geven is - buiten de zeer simpele stoffelijke waarden misschien -, een schijnbare kwestie dus m.i. onmogelijk. Slechts eigen geestelijke groei maakt het mogelijk concepten van groteren en rijperen te omvatten en dus in feite daarvan te leren. En dan is er nog een punt - en nu ga ik eigenlijk verder dan uw opmerking, maar u zult uw opmerking er toch wel in herkennen - en dat is dit: op het ogenblik dat met elkaar leren, zal niet alleen de leraar van de leerling leren maar ook omgekeerd mits de grondwaarden die in beiden bestaan gelijk zijn. De leraar krijgt een inzicht in de mogelijkheid tot hergroepering van zijn eigen wezen en kennis, terwijl de leerling uit de wijze van groepering, die de leraar gebruikt voor het in hem bestaande, de mogelijkheid vindt zichzelf op een nieuwe en vaak juistere wijze uit te drukken.

❖ *Was het niet Sokrates die zei; "Ik weet, dat ik niets weet." Indien dat zo is, hoe heeft hij dat dan bedoeld?*

Hij bedoelde hiermede dat het belangrijkste deel van wetenschap is het erkennen van het gebrek in het weten, dat men bezit. Wanneer echter Sokrates zegt, dat hij weet" dat hij niets weet, kan hij niet weten dat hij niets weet, want hij zegt dat hij niets weet, dus kan hij niet weten. Hier is dus sprake van een woordenspel, dat echter gebruikt wordt om aan te tonen, dat de kennis die een mens kan bezitten altijd en onbelangrijk is ten aanzien van hetgeen hij nog niet overziet of weet.

❖ *Hoe ervaart men een inwijding en indien dit volkomen onbewust gebeurt, is het dan voor een ander, een helderziende b.v. mogelijk te "zien" dat er een inwijding is gepasseerd?*

Men zal zich misschien niet bewust zijn van het feit, dat een inwijding heeft plaats gehad, maar van de verandering, moet men zich te allen tijde bewust zijn, omdat een inwijding die volledig onbewust verloopt geen inwijding kan zijn. Dit geldt ook voor de mens. Op het ogenblik dat dus een inwijding plaats vindt, voltrekt zich eveneens een verandering van eigen leefwijze en eigen houding t.o.v. het leven en bestaan. Er zal een verandering in eigen kracht, in eigen vermogen, in eigen denkwijze ook voor het "ik" zo sterk kenbaar worden, dat men zich realiseert: ik ben in zeer korte tijd onnoemelijk veel veranderd. Een helderziende zal misschien ook aan een verandering van uitstraling deze inwijding kunnen vaststellen. Maar een ding is wel zeker, al stellen honderdduizend helderzienden vast dat u ingewijd wordt, indien u zichzelf daarvan niet bewust bent en in uzelf generlei verandering waarneemt, is er geen inwijding.

- ❖ a. *Was de kruisiging van Jezus een inwijding?*
- b. Is Jezus werkelijk door de kruisiging overgegaan?

Ik kan allereerst beginnen u te vertellen dat de kruisiging op zichzelf geen inwijding was, maar wel het resultaat van een inwijding. In de tweede plaats; Jezus is inderdaad aan het kruis gestorven in die zin, dat klinisch de dood kon worden vastgesteld door afwezigheid van hartfunctie, stilstand van bloedcirculatie, stilstand van ademhalingsprocessen. Dat er levenskracht in het lichaam aanwezig is gebleven sluit niet uit, dat voor de stof en zeker voor de mensen van die tijd, definitief van "dood" gesproken kan worden. Nu gaan we op de eerste vraag - tenzij u daar geen interesse voor heeft - nog iets verder in. Men denkt klaarblijkelijk dat een inwijding iets is, dat pijnlijk is. Dat ligt aan uzelf. Het is soms heel moeilijk afstand te doen van oude concepten, van oude gedachten, denkwijzen, gewoonten en handelwijzen. In deze zin kan dus een inwijding pijnlijk zijn, daar zij u de waardeloosheid van het tot nog toe gevolgde zo scherp voor ogen kan stellen. Maar als werkelijk pijnlijk zou ik een inwijding niet graag beschouwen of u moet misschien zeggen. "Ja, een geboorte is ook pijnlijk." Eerder zou je kunnen zeggen: ontstellend. Jezus' inwijding, als we ons hierbij vast willen houden aan de evangelische teksten die als juist zijn erkend, ligt niet in de kruisiging maar in de aanvaarding daarvan, in de Hof van Olijven. Het zwaartepunt ligt hier nl. in het zich bewust zijn van een noodzaak, het aanvaarden daarvan en van alle consequenties. Indien Jezus dit inzicht niet bezeten zou hebben en hij zou gekruisigd zijn, dan zou zijn kruisdood niets betekend hebben en zou al dat lijden voor niets zijn geweest. Dat Jezus echter erkende dat er een noodzaak was en begreep, hoe deze noodzaak ontstaan was, maakte het moment van realisatie tot een werkelijke inwijding, waarbij zijn hele inzicht anders werd. Ik wil u erop wijzen, dat Jezus aldoor Jeruzalem gemeden heeft tot dit laatste Paasfeest. Hij deed dit, omdat hij wist dat hij in Jeruzalem onmiddellijk verstrikt zou raken in allerhande intriges en dat er voor hem dan zeker levensgevaar zou bestaan. Hij heeft aanvoeld, dat hij dit bezoek niet langer kon vermijden, maar moest toch nog eerst - met zijn voorkennis van hetgeen zou gebeuren - voor zichzelf de strijd uitvechten en komen tot een nieuw deel-zijn van een hogere waarde, voor hij tot een aanvaarding van de kruisdood overging. De inwijding lag dus voor de kruisiging, niet in de kruisiging zelf.

- ❖ *Het heeft mij altijd getroffen dat het punt, waarop u zinspeelt m.i. ligt in de tuin van Gethsemane, toen hij zei: "Niet mijn wil, maar Uw wil geschiede." Hij was daar toen met enkelen van zijn discipelen, die sliepen. Hoe is nu de wereld, althans de verslaggevers van het gebeurde, aan die wetenschap gekomen?*

Zij hebben deze dingen a.h.w. gedistilleerd uit de ter beschikkingstaande gegevens. En ofschoon dit kerkelijk wordt verworpen - ook al dank zij de - laten we zeggen - Paulinisch theologische opvattingen over Jezus staat dat een eventuele inwijding stoffelijk kenbaar en merkbaar wordt. Nooit kan worden vastgesteld, of die inwijding geestelijk plaats zal, vinden en zo ja, hoe, wanneer of waarom. Dientengevolge moeten wij absoluut afwijzen, dat een inwijding kan worden gekend aan de hand van astrologische bepalingen. Om dezelfde reden verwerp ik hier de z.g. nauwkeurige definitie van vorige levens en hun inhoud aan de hand van een astrologisch beeld. Ook deze kunnen niet berekend worden uit de stand van de sterren. Inwijding, mijne vrienden, ik mag er misschien de nadruk op leggen, is een geestelijk proces. Het is een proces dat zich volkomen onttrekt aan elke stoffelijke bepaling en definitie. Het wordt echter in de stof merkbaar, waar de geest met een verhoging van bewustzijn onmiddellijk haar werking via onderbewustzijn en bewustzijn op het totaal van het menselijk

handelen uitoefent, zodat een verandering van het eigen wezen onmiddellijk kenbaar is. Ik zou hier willen verwijzen naar mijn beantwoording van de vraag, die gesteld werd omtrent het kennen of het weten omtrent een eigen inwijding. U zult dus begrijpen, dat slechts een geestelijk gebeuren dat niet aan stoffelijke, zelfs niet-stoffelijke cosmische wetten kan gehoorzamen of zal gehoorzamen, de werkelijke inwijding bepaalt.

❖ *Als men zelf ontdekt geestelijk te zijn gegroeid, is er dan altijd een inwijding geweest?*

Ja, ik zou zeggen, dat hangt voor een heel groot gedeelte af van de zelfkennis die je bezit. Er zijn nl. mensen, die menen geestelijk gegroeid te zijn, omdat ze met hun hoofd wat hoger boven de wolken staan. Ze vergeten dan, dat hun voeten ondertussen de vaste bodem der rede verlaten hebben. En daarom is het wel heel moeilijk alleen aan de hand van het jezelf hoger geestelijk voelen, te bepalen dat er een inwijding is geweest. Maar als je merkt, dat je logisch en in de praktijk vrijer en redelijker bent, met een groter inzicht zowel voor de levenswaarden van anderen als voor de plichten die voor jezelf bestaan, dan kun je wel zeggen: er heeft zich iets van een inwijding afgespeeld. U moet me mijn verwijzing hier naar de mensen die zweven niet kwalijk nemen. Er zijn zeer veel mensen, die denken dat ze geestelijk groot zijn of zijn ingewijd, indien ze zich losmaken van de realiteit, waarin ze leven. Maar dat is niet waar. Een inwijding betekent niet het verlaten van je realiteit, maar integendeel; een zuiverder inzicht in die realiteit en daardoor een zuiverder en juistere reageren volgens de mogelijkheden daarvan.

❖ *Een van de Egyptische inwijdingsceremonieën was het openen van de mond. Wilt u dit verklaren?*

Wanneer wij ons bezighouden met "het openen van de mond", dan mogen we niet vergeten dat ook andere dingen geopend werden, nl. ook de ogen; terwijl ook de z.g. kruinopening geopend heette te worden. Er is hier wel een groot verschil met het Tibetaanse ceremonieel maar toch ook weer een aanmerkelijke overeenkomst in bedoeling. En dat is logisch. De geest openbaart zich en kan zich openbaren door de mond. De mond, die door het nieuwe licht en het nieuwe weten zal spreken de wijsheid en de kracht der Goden. Zoals men de ogen opent, opdat zij aanschouwen de geestelijke werkelijkheid buiten de schijn der stof en bezitten zullen de macht en het weten. Terwijl de kruin (symbool) wordt geopend, opdat de voertuigen, die in het lichaam wonen en de ziel zelve, daaruit vrijelijk zullen kunnen uitgaan. Opdat de ingewijde niet geketend zij aan een wereld, maar meester zal zijn in vele werelden en uit vele werelden gelijktijdig zal kunnen spreken tot de stof. Ten laatste betekent voor de ingewijde de mond de mogelijkheid om de klank der schepping het bezwerend woord te spreken en zo de krachten van geest en stof te binden aan zijn wil, voor zover die in overeenstemming zijn met zijn innerlijk bewustzijn. Hier is dus sprake van een symboliek. En deze symboliek vinden wij in zekere zin terug in zeer vele andere inwijdingsceremonieën en gebruiken staat wel vast dat er vroeger inwijdingsleren van Jezus' discipelen onmiddellijk zijn verkondigd. Zeer oude evangeliën maken het mogelijk conclusies te trekken omtrent de waarde van de thans aanvaarde evangeliën. Veel wat daarnaast staat wordt verworpen. Men zoekt, dus alleen naar de bevestigende punten. Hierin echter - dus in deze tweede reeks van evangeliën, de niet erkende evangeliën - komen zinsneden voor, waarin Jezus' hun zelf vertelt op welke wijze hij tot de aanvaarding van het offer overging. En zeer vermoedelijk is, hier dus door de evangelisten in een poging om een volledig beeld te geven van Jezus een beroep gedaan op de vele z.g. "Iekenevangeliën", die van Jezus en daarna overal de ronde deden.

❖ *Dan is er nog een punt: toen Jezus aan het kruis hing waren zijn laatste woorden; Vergeef hun, Vader, vergeef hun, want zij weten niet wat zij doen." En ik meen dat deze geesteshouding een bewijs is van de hoge inwijding, die hij toen deelachtig werd.*

In de eerste plaats zijn het niet zijn laatste woorden. Zijn laatste woorden zouden volgens sommigen zijn geweest. "Eli, Eli, lama sabachtani" ofwel; Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten." Maar met een kleine klankwijziging, is het ook mogelijk daaruit te maken. "Mijn God, mijn God, hoe hebt Gij mij verheerlijkt. Dit zijn Jezus' laatste woorden. Voordien zou hij inderdaad het "Vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen" hebben uitgesproken. Ik geloof echter dat hij die inwijding reeds gehad moet hebben voor die tijd en wel krachtens zijn hele gedrag. Jezus spreekt nl. die woorden van vergeving op het ogenblik, dat hij bespot wordt

en men hem dus als het ware wilde zien als een misdadiger, die onmachtig is. Men roept hem dan ook toe. "Indien gij dan de Messias zijt, kom af van het kruis," en dergelijke. Ik geloof dat we hier de conclusie mogen trekken dat Jezus door zijn wijze van aanvaarding van de kruisdood, zijn troosten van de wenende vrouwen o.m. tijdens de kruisgang, zijn gedrag tegenover Pilatus en het Sanhedrin, zijn totaal begrip voor anderen (o.a. voor Maria én Johannes, als ze aan de voet van het kruis staan), blijk geeft van een reeds voordien ontvangen inwijding, waarvan - als u dan de kruisdood daar absoluut bij wilt betrekken - ten hoogste die kruisdood het hoogtepunt, dus de persoonlijke bevestiging van de inwijding geweest kan zijn. Dat is mijn visie.

❖ *Dat blijkt ook omdat het kruis symbool is van de inwijding, van elke inwijding.*

Dat laatste is nu weer verkeerd gesteld. Omdat het symbool van de werkelijke inwijding niet het normale kruis is maar het z.g. ankh-kruis.

❖ *Gekroond met de cirkel als symbool der eeuwigheid.*

Ja, en dit is dus weer een ander symbool dan het kruis zelve. Dat men het ervan heeft gemaakt, komt waarschijnlijk omdat het Christendom zeer militant is. Als Jezus zelf niet had gezegd, dat hij niet was gekomen om de vrede te brengen maar het zwaard, dan zou hij zijn volgelingen ervan verdenken dat ze averecht verkeerd handelden. Nu kun je er misschien nog aan twijfelen. Klaar met het Christendom????????

❖ *Zijn inwijdingen astrologisch te volgen?*

Neen. Inwijdingen zijn niet astrologisch te volgen. Ik hoop dat dat voor u geen teleurstelling is. Ik zal u trachten duidelijk te maken waarom. De astrologie is het vaststellen van invloeden van de sterren op het menselijk lichaam. Deze invloeden worden weerkaatst in het karakter en in de reactie en kunnen verder dan gevolgd binnen een algemene reeks van mogelijkheden. Maar deze bestaan uit een stoffelijk standpunt. Een ster beïnvloedt niet uw geest of uw geestelijk beeld, maar uw stof. Ja, indien u in staat zou zijn om de grote krachten des geestes te kennen, die misschien met sterren te vergelijken zouden zijn en je zou daarvan een astrologie kunnen opstellen, dan zou u het kunnen volgen. Maar zolang de geest nog op een totaal ander niveau dan de stof, kan ten hoogste uit de sterren worden afgelezen, dat in bepaalde perioden een mogelijkheid bestaat. Ik wil er hier een andere noemen, die misschien even interessant is. Er bestaat een bepaalde kleine sekte (hoofdzakelijk in Siam), die ook een inwijding kent. En deze inwijding geschiedt door het samen denken met de Meester, waarbij de Meester op een gegeven ogenblik passief wordt en dus de leerling de geestelijke vlucht verder moet volbrengen. Voor de leerling betekent dit over het algemeen een trancetoestand, die lange tijd kan duren. Zijn Meester zal hem na de voorgeschreven tijd (meestal drie dagen) daaruit wekken. En wel op de volgende wijze: hij blaast hem in de mond (hetzelfde als we dus horen over de schepping van Adam; God blies hem Zijnen adem in), daarna het voorzichtig reinigen van de neusgaten, het opensperren met beide vingers van de ogen en daartegen lichtelijk ademen. Daarna een soort handoplegging, waarbij de hele kruin a.h.w. wordt bestreken. Volgens de symboliek van deze inwijding geldt daarvoor het volgende; De Meester erkennende zijn gelijke, geeft zijn adem; erkennende de eenheid van leven, die tussen hem en de nieuwe ingewijde bestaat. Hij reinigt hem de neusgaten, opdat hij nl datgene wat hem belette de vrije kracht tot zich te nemen, zal verwijderen. Hij opent hem de ogen en blaast op deze, opdat zij verkoeld door de rede het licht der waarheid kunnen aanschouwen. Hij legt zijn hand op, opdat de zielen zich vermengen en in gezamenlijke aanschouwing van het grote, de volledige openbaring binnen beiden gelijkelijk doen plaatsvinden. Ook hier weer dezelfde symboliek en dezelfde gedachtegang. Er bestaan zeer vele mythisch-magische omschrijvingen van deze ceremonieën, en u zult nergens de uitleg vinden, zoals ik ze u hier heb gegeven. Maar dit is de kern en de achtergrond, ontdaan van bijkomstigheden, die voor u verwarrend zouden zijn.

❖ *De ceremonie van het openen van de mond staat beschreven als een van de onderdelen van inwijding in het boek, dat de Egyptenaren reeds zeer lang geleden hadden, waarin ook andere riten zijn beschreven b.v "het brengen tot de dag" enz. Ik meen dat er nog meer zijn, maar die zijn me ontschoten. Ze komen op hetzelfde neer, nietwaar? Het brengen tot hoger inzicht en begrip.*

Ja, niet alleen het brengen tot hoger inzicht, maar ook het erkennen daarvan. Vandaar dat - als u de z.g. Pyramide-inwijding wel eens hebt nagelezen waarover laten we zeggen lichtelijk

verwaterde opvattingen bestaan o.a. naar ik meen door Ebers in gemakkelijk verteerbare romanvorm beschreven en waarvan verder ook van Papyri vertaalde meer technische werken bekend zijn - dan vindt u daar b.v. het eigenaardige symbool van de dode, die wordt begraven en de vorst, die weer terugkeert. Waarbij het typisch is dat degene, die inwijding zoekt, wordt heen gedragen in een doodkist, op een draagbaar, dat hij terugkeert in een zonneschip, dus een symbool van Osiris. Ook hier weer dezelfde symboliek voor de erkenning van het verworvene. Maar men mag hierbij niet vergeten, dat de ceremonie niet is de inwijding zelve maar slechts de erkenning daarvan. het symbool; De inwijding zelve is een zuiver persoonlijk gebeuren en dat zal zij altijd blijven. Omdat wij immers niet tot God kunnen gaan door een ander maar slechts in onszelven en uit God in kunnen gaan tot anderen en nooit zonder meer.

❖ *Horus was een zoon van een weduwe (Isis) en Perceval eveneens een zoon van een weduwe. Beiden waren of werden, ingewijden. De vraag is; de werkelijke inwijding is de verlichting, de vereenzelviging met de Vader. Waarom dan zo de nadruk op de moeder (de weduwe) te leggen?*

Ja, als we het goed bezien was Marian eigenlijk ook een weduwe in deze zin. Want ofschoon zij een kind voortbracht, staat er uitdrukkelijk: "Dat zij genen man bekend had". De gedachtegang is hierop gebaseerd. Voordat de krachten der mensen er waren, waren er de krachten der dieren. Uit de kracht van het natuurlijk dierlijke en de mens komen steeds weer vruchten voort. Dat wat de mens is, acht zich boven het menselijke verheven. Het gevolg is, dat het niet streeft naar een werkelijke erkenning van de betekenis (de inhoud van het mens-zijn), maar het aanvaardt zonder meer. Het dierlijke kan niet komen tot een erkenning van het mens zijn. Maar wat tussen deze beiden geboren is, erkent de werkingen van het mens-zijn en de zin ervan. Je zou het ook zo kunnen zeggen. Kinderen van een weduwe zijn - of ik zal de term maar direct gebruiken; de zonen van de weduwe - zijn degenen, die in hun verwondering omtrent het menselijke zowel als het Goddelijke het niet voldoende achten het Goddelijke te aanvaarden of mens te zijn, die trachten het menselijke en het Goddelijke in één beeld te brengen, zo de erkenning of inwijding tot stand brengend. De omschrijving van de moeder, nadrukkelijk, als een weduwe zou verwarrend kunnen zijn, indien wij in God uitdrukkelijk de Vader willen zien. Maar indien wij God nu eens niet aanspreken als een persoonlijke Vader, maar als de Eerste Oorzaak of de Kracht van alle dingen, staat de zaak heel anders. Hier komt men uit de beperking van de geboorte tot de aanvaarding van het cosmische, want God is Vader en Moeder tegelijk. U kunt dit in de Parcival-legende terugvinden, in de Graallegenden. U kunt het in vele andere inwijdingssagen terugvinden. Altijd weer gaat het erom de weduwe is de materie; het kind der materie is geboren, maar kent zijn vader niet. De moeder is weduwe, omdat de vader haar verlaten heeft. Zoals God Zich terugtrok van de mens, toen de mens de eerste zonde beging in het paradijs. Een symbolisch verhaal. En ik zou zeggen, dit hangt wel degelijk met de inwijding samen. Want eerst van dat ogenblik af, dus van de eerste zondeval af, ontstond de kennis van goed en kwaad. Er is geen sprake meer van volledige harmonie. Er is sprake van een strijd om het bestaan. In die strijd echter is het niet voldoende dat men de vruchten des velds aanvaardt, maar dat men leert de krachten en middelen der aarde te hanteren. Op gevaar af dat ik u in verwarring breng. Kan, de voorvader van Tubal Kaïn, was een smid. Want hij was het, die de eerste vuren deed branden en het eerste koper smolt. Legende, maar er zit een zin in. De mens. die God wil leren beseffen mag niet slechts Zijn schepping aanvaarden maar moet leren medescheppend te zijn. Goddelijke kennis verenigen met stoffelijk weten, stoffelijk beheersen, is in feite ingaan tot God of een inwijding ontvangen. Hierbij is God niet slechts de Vader in de zin van de voortbrenger, maar Hij is de Eerste Oorzaak en de Al-Zijnde, de Alomvattende kracht. In elke inwijding zoeken wij steeds weer - laat ik nu maar symbolisch verder praten, misschien begrijpt u me als het niet zo is, dan maakt u maar een opmerking - een huwelijk tot stand te brengen tussen ons kennen en de Goddelijke Kracht of de wijsheid. Het huwelijk tussen kennis en wijsheid, tussen vermogen en weten is in feite het dichter tot God komen. Waar een ieder, die zich meer een maakt met het weten of de wijsheid en gelijktijdig daarbij de praktijk handhaaft, deel neemt aan Gods schepping als een directe uiting van het Goddelijke, zo zijnde perfect deel van Zijn scheppingswerk met een eigen bewuste taak, scheppend en herscheppend volgens de Goddelijke idee, werkend uit eigen kracht en toch in

volledige eenheid met de Oerkracht. Een beetje zwaar misschien, maar als u er commentaar op heeft, als iets niet duidelijk was, dan wil ik er nog verder op doorgaan. Goed. Dan laten we het gordijn neer over het mysterie en gaan verder.

❖ *Is het inwijdingsritueel niet altijd een magisch ceremonieel, ofschoon dit tegenwoordig nauwelijks wordt begrepen?*

Neen. Het werkelijke inwijdingsgebeuren is een persoonlijk ontwaken. Maar om te wekken wordt gebruik gemaakt - in vele gevallen althans - van een ceremonieel, waarbij de magie mede een rol speelt. Laten we het zo stellen. Het magisch ceremonieel is de dienstmaagd, die de wekker doet aflopen en de gordijnen opentrekt, zodat het zonlicht naar binnen kan schijnen. Maar het wakker worden moet degene, die inwijding zoekt, altijd zelf doen. Het magisch karakter helpt echter verder vaak om tot een juister besef te komen van bovennatuurlijke of in de wereld nog niet als natuurlijk erkende krachten, die men zelve mede kan hanteren. Zo is de magie bij de inwijding, evenals het magisch geheim dat vaak wordt medegedeeld, in feite niets anders dan een werktuig dat men verkrijgt, opdat men zijn taak - beseft uit de inwijding zelve en niet samenhangende met de magische rituelen - beter zal kunnen volbrengen.

❖ *U heeft in uw inleiding al enkele sleutels aangeduid. Is het mogelijk - voor zover bereikbaar - om de sleutels, die een mens moet vinden voor inwijding, te geven?*

Ja, het spijt me wel, maar dit is niet goed mogelijk. Nu moet u eens luisteren. Dacht u nu werkelijk dat ik u met een paar woorden een loper kon geven tot de volgende fase van het Goddelijk geheim! Voor iedere mens is er een ander slot en een andere sleutel. Voor een ieder wordt het uitgedrukt in een nieuw concept; dit ontstaat in u, is alleen voor u bruikbaar en is uw persoonlijk vaststellen van een nieuwe relatie t.o.v. de Schepper. Als ik u die sleutels moet geven voor een menselijk leven, ach, dan moet ik mij in zo algemene termen uitdrukken, dat ik beter doe naar mijn inleiding te verwijzen. Daarin zijn nl. de verschillende fasen redelijk omschreven en naar ik meen in hun formulering aangepast aan het menselijk voorstellingsvermogen. Het spijt me, dat ik u hier teleurstel.

❖ *Is er een analogie tussen de inwijding van de mens en de wereld? (denkende aan de diverse boodschappers, zoals Jezus en de nieuwe wereldleraar).*

Ja, een analogie is er wel te vinden. Maar het is tamelijk ver gezocht. Kijk eens, er bestaat een zekere wet, de wet van harmonie. En deze houdt in: op het ogenblik dat in mij een gesteldheid ontstaat, zal ik contact hebben met alle krachten, waarin een gelijke gesteldheid reeds bijstond of ontstaan is. Op het ogenblik dat een wereld rijp is voor een zeker beleven of gebeuren, is zij tevens rijp voor het ontvangen van een nieuwe boodschap. En zo komt het, dat wanneer het bewustzijn en denken van een mens - en onder ons gezegd en gezwezen, vooral zijn noden, want in nood denkt en voelt de mens en gelooft de mens beter dan anders - daarom vragen, er steeds weer een nieuwe kracht naar deze wereld komt en op deze wereld openbaring geeft. Ik geef toe, dat de inwijding vaak gepaard gaat met een innerlijke nood en dat het soms erg moeilijk is om die nieuwe mogelijkheden te accepteren. Want je moet daartoe mede afstand doen van vele dingen, die je tot op dit ogenblik voor heilig hebt gehouden of waardevol hebt geacht. Inwijding is niet alleen het verwerven van nieuwe waarden maar ook het achterlaten van veel onnodige ballast. Daarmede houdt eigenlijk de overeenkomst zo'n beetje op. Want de aarde zelf is een kracht, een leven. Er is een geest in de aarde, een wezen in de aarde. En dit wezen zelve, reagerend op wat door de uiting van hetzelfde in de mensheid mogelijk is, heeft een direct deel aan deze openbaringen en aan deze gezonden. Soms spreekt het zelfs daardoor. Het gevolg is dus, dat de analogie zeer beperkt is en het lijkt mij beter om het als volgt te stellen: Wanneer het denken van de massa rijp is voor het ontvangen van een nieuwe boodschap, wordt deze gegeven, krachtens de wet van harmonie. Wanneer in de mens een bepaald bewustzijn ontwaakt, zo zal hij uit zichzelf tot een nieuwe wereld ontwaken, waarin hij gelijkgestemde krachten ontmoet en daardoor tot een juister en dieper begrip van eigen wezen en verhouding van het "ik" tot God kan komen. Er zijn dus meer verschillen dan overeenkomsten, ofschoon de analogie niet geheel te ontkennen valt.

- ❖ *Wanneer men iets wil overlezen van hetgeen men op een bijeenkomst heeft gehoord, is het soms of je ogen zo zwaar en moe worden, dat er van lezen niets meer komt. Kan dit een speciale betekenis hebben?*

Ja, dat heeft waarschijnlijk een zeer bijzondere betekenis. Het is nl. dat het u moeilijker is om zelf uit woorden begrippen te vormen, dan door anderen gevormde begrippen te ondergaan. Ik geef graag toe, dat onze betogen in de eerste plaats zijn gebaseerd op luisteren en niet op lezen. Het zal me dus helemaal niet verbazen, als u bij het nalezen zegt: "He, ik mis hier iets, dat ik meende in het gesprokene te hebben gevonden." Dan mist u daarin de persoonlijkheid, de vloed van gedachten tussen ons en u, waardoor in u de ideeën ontstaan en het u alles duidelijk en helder, lijkt, terwijl het u later, wanneer u alleen staat, moeilijk wordt. Maar ook hier zit een zekere inwijdingsgedachte aan vast. Want als je dan eenmaal zover komt, dat je zelf terug kunt vinden, dan heb je niet alleen de sleutel gevonden op één lezing of op één les, dan heb je de sleutel gevonden tot zeer vele en verschillende terreinen en zul je met evenveel gemak dus plotseling een te zwaar boek over esoterie, maar ook over kosmologie en astronomie of een andere wetenschappelijke tak kunnen lezen en verstaan. Het is een verandering in het denken, die is ontstaan. Die moeheid, ach, ik denk dat, zij ten spijt van de goede wil uitdrukt, het niet voldoende kunnen verwerken en begrijpen, waardoor de toegediende dosis wat zwaar is. En ik voel me wel enigszins schuldig, want als u het eerste deel van dit betoog gaat nalezen, kan ik me voorstellen, dat u aan het sluimeren slaat.

- ❖ *Ik had nog een vraag. Het gaat over de perioden. U geeft in het leven van Jezus verschillende perioden; En het begon met een van Bethlehem tot Egypte, bij de inwijdingsfasen. Maar nu kan ik mij niet goed voorstellen dat een dergelijke babyperiode, waar je als normaal mens niets van kunt onthouden, kan dienen als een inwijding, als een bewustwording.*

U wordt geopereerd onder verdoving. Kan dan die operatie niets uithalen, omdat u niet bewust was? Laten we één ding niet vergeten. In de eerste plaats hebben we te maken met Jezus. En Jezus is een hoge en zeer bewuste geest. Zijn lichaam ondergaat de invloeden o.a. van de vlucht voor het geweld in Bethlehem. En dat is de eerste fase: van geboorte tot vlucht. Een sfeer van gezelligheid en gemoedelijkheid, die al heel snel overgaat in een sfeer van angst en geweld, overigens een tijd, die langer is dan de paar dagen, die er in het tijdseigen voor worden uitgetrokken. Daarna echter komt de Egyptische invloed, welke reeds op de reis ontstaat. Want het kind, hoe onbewust het ook lijkt, doet onderbewust indrukken op en de geest - zeer scherp bewust - zal deze reeds extrapoleren en er een nieuwe waarde uit vaststellen, zodat een absolute bewustwordingsfase gedurende deze periode optreedt. En - onder ons gezegd en gezwegen - Jezus was zich daar wel degelijk van bewust. Want, en dat vindt u in geen enkel Evangelie, hij kon opscheppen ook. Misschien is het zelfs zijn opschepperij geweest, waardoor zijn neefje en vriendje Johannes de woestijn is ingetrokken. Hier is dus inderdaad sprake van een bewustwordingsfase. Maar ik geef graag toe, een ander is geen Jezus, Dus u hoeft niet naar Egypte te gaan in de hoop dat het een inwijding zal zijn. Het zou mogelijk kunnen zijn, maar dan zal het toch van binnenuit moeten komen. Er zijn veel mensen, die naar Egypte of naar Indië reizen om zich te laten inwijden en die er ten slotte weinig minder vandaan brengen dan ze meenamen, terwijl hun meer aan bagage meestal bestaat uit zeer geëxalteerde ideeën zonder inhoud. Om niet te spreken van mogelijke zespotige bewoners van dat land.

- ❖ *Ik had nog een andere vraag: Wij hebben geleerd dat we uit het Goddelijke gezien volmaakt zijn. En ik heb het altijd zo begrepen, dat we dus ieder een bepaalde factor zijn in het kosmisch geheel, waardoor dan ook geen enkel mens ooit gelijk kan zijn aan een ander, dus ook in de meest volmaakte staat verschillend zal zijn van de anderen, omdat hij een andere plaats in het Goddelijke inneemt. En nu kan ik dit niet goed rijmen met uw voorbeeld van wat u noemde "die boeddhistische ketterij" nl. dat men elke sector van de cirkel moet doorlopen, waardoor dus wel een gelijkvormigheid zal ontstaan en ten slotte een totale gelijkvormigheid, als we al de ze cirkels gepasseerd zijn.*

Dat is een tamelijk beperkt beeld, dat u daar ontwerpt. Ja, er zijn er niet veel die er nog de leeftijd voor hebben. Maar als u hier allemaal dezelfde weg langs de Scheveningse Bosjes gaat lopen, denkt u dan niet, dat een ieder er met enigszins andere emoties en gedachten vandaan komt? Zo gaat het ook, wanneer je die cirkelgang bent gegaan en je dus al die werelden hebt

gezien. Je hebt op je eigen wijze het geheel van de bestaansmogelijkheden ervaren. En daar gaat het om. De gelijkvormigheid ontstaat ook inderdaad, waar u het dus over hebt. Maar eerst na heel veel van die cirkelwandelingen, met een steeds groter begrip voor de inhoud van andere wezens. Want er komt een ogenblik dat het "ik" als zodanig zich vereenzelvigd met God en - terwijl het wezen misschien blijft voortbestaan - niet meer handelt als slechts dit wezen alleen maar als onderdeel van een groot geheel, waarvan alle delen beseft worden. Ik geloof dat u dit buiten beschouwing laat. En dat houdt dus ook in, dat die absolute eenvormigheid op den duur door ons bereikt zal worden. Herinnert u zich maar eens - en dat weet u nog heel goed, want het is u al een paar keer verteld - de legende van de Rode Adam. Die voor een ogenblik bezweek voor demonische wereld, waarop zijn kracht uiteen viel en tot mensheid werd. Dat hen de taak werd opgelegd die mensheid tot eenheid terug te vormen, voor hij hernieuwd in kon gaan tot het paradijs, waarin God hem als het oerwezen der mensheid had geschapen. Hierin vind u dezelfde gedachte.

- ❖ *Ik heb de laatste tijd dikwijls als beeld voor de mens, wat betreft zijn zelfkennis, de ijsberg, waarvan we maar een klein gedeelte, dat boven water uitsteekt, kennen en het grootste gedeelte dat daaronder is, waarruit toch eigenlijk de krachten komen, waardoor hij zich beweegt en volgens welke hij zich gedraagt. En nu kreeg ik vanavond de indruk dat de grotere zelfkennis, welke de mens krijgt, a.h.w. van buitenaf wordt toegevoerd, terwijl deze toch uit de mens zelf moet komen. Of is dat alleen hetzelfde als voedsel geven aan een plant, opdat het zaad (de krachten die erin zitten) sneller zal groeien?*
- ❖ *Ja, allereerst ben ik het niet met u eens dat de meeste wensen ijsbergen zijn. Ik geef toe, dat die kracht wel uit verborgen diepte komt, maar de mens doet mij vaak meer denken aan een vulkaan dan aan een ijsberg. Maar goed, dat zij u, dan toegegeven.*

Inderdaad, een groot gedeelte van het bewustzijn en het leven van de mens blijft verborgen achter de uiterlijkheid. Hij kan echter zijn concept omtrent zichzelf slechts verwerven aan de hand van die uiterlijkheid. Zijn reactie op de wereld en het beeld dat hij daardoor van de wereld verwerft, is nl. niet alleen een omschrijving van hetgeen voor anderen zichtbaar is maar van het totaal van zijn wezen. Zo wordt door een spiegeling aan de buitenwereld de bewustwording van het "ik" aanmerkelijk bevorderd. De bewustwording en ook de inwijding zijn dus factoren, die zich natuurlijk afspelen als een wisselwerking tussen het "ik" en de wereld. Slechts, door die wisselwerking is een omschrijving van het "ik" en de erkenning van de mogelijkheden daarin geborgen mogelijk. Nu kan het echter gebeuren, dat we op een gegeven ogenblik dus van buitenaf een extra impuls geven. En dat is dan de sleutel of inwijding. U heeft nooit geweten dat u eksterogen had want u heeft er nooit over nagedacht, tot u op die ene teen word getrapt en er dus van bewust pijnlijk misschien, maar toch van bewust word. Zoals door dit eenvoudig voorbeeld, eenvoudig bij het belachelijke af, de mens door invloeden buitenaf ergens op attent kan worden gemaakt, ofschoon de werkelijke realisatie geheel eigen zaak is waar de buitenwereld niets van afweet. Zo kan vaak voor de inwijding vaak een enkele prikkel of een enkel beeld ons een totaal nieuw inzicht geven van in ons levende waarden voor het totaal bewustzijn. Een hergroepering van de in ons levende krachten wordt dus door ons eigen weten aan de hand van een buiten ons staande invloed tot stand gebracht. U kunt daar dan onmiddellijk mede verbinden dat de buitenwereld zich niet noodzakelijke wijze bewust behoeft te zijn van de betekenis die deze prikkel voor ons had. Zodat onder omstandigheden - dat heb ik eigenlijk vermeden te zeggen, maar we zijn nu toch aan het einde, dus u kunt er eventueel verder op doorgaan - de inwijder dikwijls minder bewust is dan degene, die, hij inwijdt. En toch door zijn handelen, door het geven van een enkele impuls, waarvan hijzelf de waarde niet beseft, inderdaad een geheel nieuwe vista, uit een geheel nieuwe gezichtshoek, op een nieuw landschap a.h.w. van geestelijke krachten toont.

- ❖ *De dagelijkse inwijding, d.w.z. elke kleine gebeurtenis heeft een reactie in ons, in ons wezen ten gevolge, waardoor we inderdaad de ladder opgaan*
Op kunnen gaan.
- ❖ *Wanneer we ons bewust worden, van wat er gebeurt. Dus men zou kunnen zeggen, dat het de som van een groot aantal kleine impulsen is, waardoor in ons, de mogelijkheid tot inwijding rijpt...*

Ik zou het zo willen uitdrukken. Die kleine gebeurtenissen, die u dagelijkse inwijdingen noemt noemen wij normalerwijze; bewustwording. Een andere formulering daar hoeft u zich niets van aan te trekken, Wanneer de bewustwording een nieuw concept mogelijk maakt, is het "ik" een gesteldheid. Die een ontvangen van de inwijdingsprikkel (de sleutel dus) nu pas van potentie tot realiteit brengt. Potentie van een Goddelijke inwijding is in ons allen aanwezig. Maar wij moeten eerst de gesteldheid hebben, die past bij de mogelijkheid van voordat we verder kunnen gaan. De sleutel is dus de plotseling erkenning van een nieuwe wereld. Hoe moet ik het uitdrukken. Iemand is blind. Hij wordt geopereerd, hij verblijft in een donkere kamer met verbanden over het oog. Nu is hij reeds ziende. Hij kan dus reeds zien, maar het oog kan het licht niet verdragen. Op een gegeven ogenblik is die mens sterk genoeg om in een verduisterde kamer zonder verband te liggen. Dan ziet hij iets. Dan hebben wij dus te maken met een realisatie van inwijding. Maar nu komt daarbij de aansterking van de optische zenuw, het wennen aan het licht en het verdragen ervan en nu kan hij naar buiten gaan. Dan ziet hij plotseling een heel andere wereld voor zich, dan hij had gedacht. Hij past zich daarin opnieuw aan en is voortaan een mens met andere kwaliteiten en mogelijkheden.

❖ *Het Egyptische "brengen tot de dag".*

Inderdaad.

❖ *Als een theosoof het heeft over "Hij heeft ook de eerste verlichting gehad", bedoelt hij dan dat het precies hetzelfde is als zijn eigen eerste verlichting?*

Vermoedelijk bedoelt hij daarmee dat die ander dan ook wel meetelt in zijn ogen.

❖ *Er zijn toch een onnoemelijk aantal en soorten van inwijding, voor elke mens verschillend, dus hoe kan het dan zo gezegd worden?*

Nu ja, dat is zo'n soort mode en dan ziet menigeen zijn glimworm voor een schijnwerper aan en meent daardoor een ander te kunnen beoordelen. Maar juiste het feit dat men er over praat; Ik heb die inwijding gehad, of, die is ook ingewijd, bewijst al dat er van een feitelijke inwijding geen sprake is mijns inziens. Omdat een feitelijke inwijding een innerlijke verandering is, die wel metterdaad, maar zeker niet door een zich daarop beroemen wordt geopenbaard. Ik hoop niet dat ik daarmee iemand beledig. Maar zodra iemand tegen u zegt; Ik ben een ingewijde, dan bent u ingewijd in het geheim, dat deze ingewijde nooit een ingewijde nooit een ingewijde kan zijn, omdat zijn inwijding zelf het zich beroepen op een inwijding zou voorkomen. En ook dat hij zich ooit als ingewijde zal kunnen voorstellen. U merkt wel, ik heb vaardige assistentie van Henri. Als er geen vragen meer zijn, zou ik het woord willen geven aan iemand anders, die dan met een stukje beschrijving, een paar flarden in verband met het onderwerp uw avond kan afronden

Wanneer we spreken over de inwijding in meer levens, is het voor een mens moeilijk te beseffen wat er eigenlijk gaande is en wat er eigenlijk gebeurt. Maar er bestaat een legende onder de mensen, die in de sferen waar wordt. Want als je bent gegaan tot aan "de afgrond van de tijd" als je al het licht achter je hebt zien doven, dan sta je voor de boom van weten, weer opnieuw. Zoals eens de Boeddha onder de Bodhiboom, zo zit je neer, niet wetend waar te gaan. En het is alsof uit de takken van de levensboom de flarden van bestaan op je neer regenen en het weten omtrent het verleden sterker wordt, totdat het heden een nieuw aangezicht heeft gekregen, de hemel straalt en jezelf groter bent, totdat je met een enkele schrede over de afgrond van de tijd heengaat tot de landen der eeuwigheid. Als je onder zo'n boom zit, is het een vreemde bewustwording. Voor je het weet, vormen zich beelden. Je ziet de jacht, hoe velen tezamen met hun en geschreeuw de kudden de afgrond injagen. Je ziet het dampend bloed. Je kent de vreugde, als de honger eindelijk vroor gestild is. En je ziet daar boven een andere kracht en je realiseert je dat je gebeden hebt tot de God van de jacht. Je murmelt de woorden opnieuw. Maar terwijl je naar je God schouwt, bouwt zich een wezen voor je op en je erkent één, die haast je gelijke is: een geest van ongetwijfeld lichte kracht maar toch niet al te groot vermogen. En in 't erkennen is het beeld haast weer verdwenen.

Je wandelt misschien in de rijke steden van Egypte. Je ziet de schepen aankomen in de haven, je ziet de slaven werken. Je ziet de priesters gaan in statige gang van tempel tot tempel. Je denkt over het vele, dat je hebt gezien. Je herkent de Goden. Je ziet de valk van Horus zitten

en je denkt aan de zon en aan het licht, dat langs de hemelen gaat. En je ziet een geest en je herkent iets. Iets wat nog boven je ligt misschien, maar dat toch een persoonlijkheid heeft, zoals jij. En onwillekeurig is het of je mee verglijdt rond de aarde, brengend dag en nachten ontwakend met het zonlicht zie je je misschien ergens op het land, werkend, gehuwd met het Niet, gehuld in een grove pij. En je hoort de dreunende zang van de Benedictijner abdij klinken en klinken.... En je ziet jezelf zitten in de kapel en spreken, en zingen de gezangen. Je ziet je God en je begrijpt iets; een grote, lichtende kracht, zeker. Goddelijk licht, ongetwijfeld, maar toch een wezen, deel van de schepping zoals jij.

En in het begrijpen groei je verder. En het lijkt je een ogenblik, of je meegaat over die hele wereld. En als je weer terugkomt, sta je daar misschien als een ketter aan de paal geketend. In de laatste kwellingen besef je, dat de demonen van anderen en de Goden van jou een en dezelfde zijn. Wezens van licht en van kracht ongetwijfeld, maar toch je broeders. En zo gaat het verder, leven na leven, sfeer na sfeer. En op den duur, op den duur schud je het van je af. Het is onbelangrijk geworden. De fragmenten van leven, van vorig bestaan werp je van je af. Ze zijn waardeloos; ze hadden slechts de betekenis van erkennen. En nu schrijd je weg over dat, wat eens een onmetelijke kloof leek. Je doet afstand van een tijdbestaan, niet vragen wanneer het leven weer begint. En in de oneindigheid erken je hen, die reeds in het verleden je broeders waren. Je spreekt met je Goden en je speelt met je demonen. Je ziet in hen hetzelfde dat in jezelf leeft; licht van God.

Misschien droom je van een eenheid en maak je weer de schrede over de afgrond en zul je weerkeren, gebonden in de stof als een mens, gebonden in de stof als een geest of als een ster. En je zult weer terugkeren tot de boom van kennis en je zult dromen tot fragment na fragment zich heeft samengevoegd en je tot God kunt zeggen met waarlijk inzicht; "Vader." Omdat je de gelijkenis tussen Hem en jou hebt erkend. En als je dan weg durft schrijven, niet slechts over de afgrond van de tijd, maar ook over de afgronden van het ik-zijn, van eigen kracht en eigen weg, dan zul je in de laatste zee van licht verdrinkend je laatste inwijding ondergaan en begrijpen, waarom je zoveel Goden hebt moeten kennen, zoveel levens hebt moeten leven en in zoveel sferen hebt moeten strijden en streven. Want dan besef je: uit al deze dingen tezamen ben ik opgebouwd. Dit ben ik geweest van het begin af aan. Dit zal ik blijven tot het einde toe. Maar ik moest wéten en erkennen; In Goden en geesten heb ik mijzelf erkend. En zo mijzelf kennende was ik in staat mijn God te erkennen, de Enig Ware, de Enig werkelijke.

Misschien is dit voor mij een klein beetje dichtelijk. Maar geloof me, veel van wat ik hier heb gezegd is letterlijk en woordelijk waar. U kent me in een enkele gestalte, met wat spitse woorden een steekspel spelend maar niet zonder reden en logica. Want ook ik heb vroegere levens gekend. Ik ben waard geweest en ik heb wat geleerd. Ik ben priester geweest en ik heb wat geleerd. Nog verder in het verleden liggen de fragmenten van mijn bestaan. En langzaam voegen zij zich samen tot een nieuw beeld. En als dat beeld voltooid is en de droom onder de boom is uitgedroomd, dan is er geen Henri meer. Dan ben ik er alleen nog maar. Ik, die in al deze dingen leef en voort zal leven misschien in andere delen. Evenbeeld van God, deel van God. Dan zal ook ik mijn laatste inwijding kennen. Het gaat niet om de reïncarnaties. Het gaat om het besef eruit gewonnen. Als je dat besef hebt, hoeveel broeders en zusters heb je dan niet in het Al? En hoeveel vreugde heb je dan niet in het bestaan, omdat je steeds meer begrijpt, dat de eenheid de oplossing is van alle dingen, dat in de eenheid de voltooiing wordt gevonden.

Zo, vrienden, nu neem ik afscheid in ernst om bij een volgende gelegenheid weer even rustig terug te keren als Henri, want ik ben er nog niet helemaal af.